

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 130.722 van 27 april 2004
in de zaak A. 145.102/VII-31.201.**

In zake : de n.v. BENOOT HEDWIG,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. HONORE,
kantoor houdende te KORTRIJK,
President Kennedypark 4 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat B. STAELENS,
kantoor houdende te BRUGGE,
Canadesen Hof,
Bevrijdingslaan 4, bus 1.

tussenkommende partijen :

1. Georges VERSLUYS,
2. Nathalie VERSLUYS,
3. Michel TISSIER,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat G. LAMBERT,
kantoor houdende te OOSTENDE,
Batterijstraat 16.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. BENOOT HEDWIG op 8 december 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 3 oktober 2003 van de Vlaamse minister van Leefmilieu, Landbouw en Ontwikkelingssamenwerking houdende uitspraak over de beroepen aangetekend tegen de beslissing van 6 maart 2003 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende het verlenen van de vergunning aan de verzoekende partij om een benzinestation gelegen te Gistel, Oostendse Baan 133, verder te exploiteren en te veranderen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 26 februari 2004 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 1 april 2004;

Gehoord het verslag van Staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat VAN DER CRUYSSIE die, loco Advocaat R. HONORÉ verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat I. VANDEN BON die, loco Advocaat B. STAELENS verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat V. GUL die, loco Advocaat G. LAMBERT verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat Georges VERSLUYS, Nathalie VERSLUYS en Michel TISSIER met verzoekschriften van 22 januari 2004 hebben gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat betrokkenen als omwonenden administratief beroep hebben aangetekend tegen de in eerste aanleg verleende vergunning; dat hun verzoeken tot tussenkomst in het administratief kort geding kunnen worden ingewilligd;

2. Overwegende dat de feitelijke gegevens van de zaak als volgt kunnen worden weergegeven :

2.1. De verzoekende partij exploiteert een benzinestation met autoherstelwerkplaats aan de Oostendse Baan 133 in Gistel. De eerste tussenkomende partij woont op nummer 127, tweede en derde tussenkomende partijen wonen op nummer 129.

De inrichting en de woningen zijn gevestigd op percelen die worden beheerst door een verkavelingsvergunning van 7 juni 1963, die bestemd is tot "strook voor woningen in open bebouwing". De verkaveling ligt volgens het bij koninklijk besluit van 5 februari 1979 goedgekeurde gewestplan "Diksmuide-Torhout" in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Er bestaat een ontwerp

bijzonder plan van aanleg "zonevreemde bedrijven", bedoeld voor de hier in het geding zijnde inrichting.

2.2. De huidige inrichting zou niet in haar totaliteit stedenbouwkundig vergund zijn, en de wel vergunde onderdelen zouden niet conform de verleende vergunningen zijn uitgevoerd. Een bouwvergunning die op 6 april 1992 werd verleend voor de bouw van een carwash-installatie, werd door de Raad van State vernietigd bij arrest nr. 86.397 van 29 maart 2000, omwille van strijdigheid met de verkavelingsvergunning.

2.3. De betrokken inrichting zou sedert het midden van de jaren vijftig bestaan, blijkbaar zonder de vereiste exploitatievergunning. In 1970 neemt de gedelegeerd bestuurder van de verzoekende partij de inrichting over. Op 3 mei 1973 verleent de bestendige deputatie een exploitatievergunning voor een autoherstellings-werkplaats met verfspuitinrichting en een tankstation, voor een termijn van dertig jaar. Vóór de vaststelling van het gewestplan werden door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen een aantal vergunningen ter uitbreiding verleend.

2.4. Op 30 april 2002 vraagt de verzoekende partij de hernieuwing en verandering (uitbreiding) van de vergunning. Na een negatief advies van de afdeling Milieuvergunningen dient zij in september 2002 een nieuwe aanvraag in, die enkel de hernieuwing van de aflopende vergunning inhoudt.

2.5. Op 6 maart 2003 verleent de bestendige deputatie een vergunning voor een termijn van twee jaar. De vergunning wordt verleend om de periode te overbruggen tot de mogelijke goedkeuring van een bijzonder plan van aanleg zonevreemde bedrijven.

2.6. Er worden drie administratieve beroepen ingediend, onder meer door de tussenkomende partijen.

In het kader van de beroepsprocedure adviseert de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen ongunstig, omwille van strijdigheid met de gewestplanbestemming en met de verkavelingsvergunning; de afdeling Milieuvergunningen adviseert ongunstig, omdat de inrichting niet in orde is met een aantal nieuw in werking tredende sectorale voorwaarden, en de exploitant stelt de nodige investeringen niet te kunnen of willen doen zonder te beschikken over een milieuver-

gunning voor langer dan twee jaar; de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie adviseert eveneens ongunstig, omwille van strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften.

2.7. Op 3 oktober 2003 wordt de bestreden beslissing genomen : de vergunning wordt geweigerd, omwille van strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften. De weigering wordt als volgt gemotiveerd :

"(...)

Gelet op de ligging van de inrichting in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied volgens het gewestplan 'Diksmuide -Torhout', vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 februari 1979;

Gelet op de ligging van de inrichting op lot 3 en 4 van een verkaveling 'Verheyde', goedgekeurd op 7 juni 1963 door het college van burgemeester en schepenen, meer bepaald in kavels voor woningen in open bebouwing;

Overwegende dat de afdeling stedenbouwkundige vergunningen in haar advies van 5 juni 2003 stelt dat :

'De aanvraag strekt tot het hernieuwen van de milieuvergunning voor een bestaand benzinestation met shop, gelegen aan de Oostendse Baan te Gistel, vlakbij de oprit naar de autosnelweg. De huidige milieuvergunning loopt ten einde op 3 mei 2003.

De grond is volgens het gewestplan Diksmuide - Torhout, vastgesteld bij koninklijk besluit van 5 februari 1979, gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied. In dit gebied gelden, overeenkomstig de noodzakelijke samenlezing der artikelen 11 en 15 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, bestemd voor de landbouw in ruime zin, bepaalde beperkingen met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. De daar voorgestelde handelingen en werken mogen de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen.

De grond is tevens ook gelegen op de loten 3 en 4 van een verkaveling, goedgekeurd op 7 juni 1963. Deze loten zijn bestemd voor woningen in open bebouwing. Deze verkaveling is niet vervallen, zodat de aanvraag aan de voorschriften ervan dient getoetst te worden.

Het dichtstbijzijnde woongebied is gelegen op 900 meter ten zuiden van het perceel. Het op- en afrittencomplex van de autosnelweg is gelegen op ongeveer 300 meter. De verkaveling waarin het perceel gelegen is, bevat kavels voor residentiële bebouwing. De dichtstbijzijnde woning is ingeplant op 6 meter van de perceelsgrens.

De activiteiten zijn principieel in strijd met de voorschriften van de verkavelingsvergunning.

Er werden verschillende bezwaarschriften ingediend die vooral betrekking hebben op de verkeershinder, de lawaaihinder, hinder voor omwonenden, het doel om verkeer van de autosnelweg aan te trekken, het aantrekken van gevaarlijke transporten en de ligging op een perceel bestemd voor woningen in open bebouwing.

Op dit bedrijf werden twee carwash-cellen opgericht zonder stedenbouwkundige vergunning. Een herstellenvordering werd reeds ingeleid.

Het bedrijf is ondertussen opgenomen in een voorontwerplijst voor zonevreemde bedrijven. Er zou een sectoraal bijzonder plan van aanleg opgesteld worden voor de zonevreemde bedrijven, momenteel is dit nog

niet van kracht en enkel in voorontwerp. Ook de verkaveling dient eerst in die zin gewijzigd te worden. Juridisch kan dit bedrijf bijgevolg niet toegelaten worden.

De afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen brengt bijgevolg een ongunstig advies uit voor bovenvermelde aanvraag';

Overwegende dat het aanvullend schrijven van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen van 10 juli 2003 luidt als volgt :

'Noch het gemeentebestuur, noch de exploitant kunnen voor het benzinestation zelf een geldige stedenbouwkundige vergunning voorleggen. Om deze reden, maar vooral om de reden vermeld in het advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen dd. 5 juni 2003, ..., ziet onze afdeling zich genoodzaakt om haar ongunstig advies te herhalen';

Overwegende het feit dat de exploitant op 2 en 17 september 2003 aanvullende documenten heeft toegevoegd aan het dossier, inzonderheid kopies van de volgende bouwvergunningen en bijhorende bouwplannen :

- toelating van 23 december 1955 van het ministerie van openbare werken & van wederopbouw, tot het plaatsen van een gasoliepomp, een uitstalkast voor olie, een verlichtingspaal, een verlicht uithangbord en twee elektrische pompen met bijhorend plan;
- machtiging van 15 mei 1956 van het ministerie van openbare werken & van wederopbouw, tot het plaatsen van een olieverdeler;
- bouwvergunning van 20 augustus 1963 voor drankgelegenheid, woning en hangar met bijhorende bouwplannen van 20 juni 1963;
- bouwvergunning van 17 februari 1978 voor het bouwen van een luifel boven de brandstofverdeelpompen;

dat het aangewezen was om deze aanvullende stukken te onderzoeken zodat de impact op de voorliggende adviezen kan beoordeeld worden;

dat bijgevolg met ministerieel besluit nr. AMV/00029248/I000/U van 6 september 2003 de behandelingstermijn met 1 maand verlengd werd;

dat deze aanvullende stukken aan de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen werden voorgelegd; dat het advies van 25 september 2003 van de Afdeling Stedenbouwkundige vergunningen het volgende vermeldde :

'Aangezien de bestaande toestand strijdig is met de toestand zoals vergund in 1963 (namelijk uitbreiding en bouwwerken niet uitgevoerd zoals op het plan), er geen bijkomende stedenbouwkundige vergunningen (voor het benzinestation zelf) zijn teruggevonden tussen de vergunning van 1963 en de huidige toestand, de inrichting bovendien in strijd is met de voor het terrein geldende verkavelingsvoorschriften, die wegens het niet vervallen zijn van de verkaveling nog steeds van kracht zijn en het sectoraal BPA nog niet van kracht is, geeft de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen opnieuw een ongunstig advies';

Overwegende dat de exploitant op 23 september 2003 terug een aanvullend document heeft toegevoegd aan het dossier, namelijk een copie van de beslissing van de stad Gistel waarbij de inrichting wordt opgenomen in het sectoraal BPA zonevreemde bedrijven; dat dit de goedkeuring van de gemeente is, maar niet de definitieve goedkeuring van de minister;

(...)

Overwegende dat ondanks alle milieutechnische overwegingen de inrichting wegens stedenbouwkundige argumenten zoals gesteld in voormelde adviezen van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen, niet kan hervergund worden;

(...)"

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 5.1.0 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, van artikel 43, § 7, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 en van artikel 102 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening; dat de verzoekende partij uiteenzet dat de verkavelingsvergunning van 1963 tot doel had "op de afgesplitste kavels te kunnen bouwen en zodoende de grond de facto tot woongebied om te vormen", dat de exploitatie verenigbaar is met de bestemming woongebied, dat "de landbouwbestemming" van het gewestplan achterhaald is, en dat "eerstdaags" de bevoegde minister het bijzonder plan van aanleg zonevreemde bedrijven zal goedkeuren; dat zij betoogt dat de gewestplanbestemming niet eens een beletsel is voor het vergunnen van de exploitatie, aangezien van het gewestplan kan worden afgeweken, bij toepassing van artikel 43, § 7, van het gecoördineerde stedenbouwdecreet; dat zij in ondergeschikte orde stelt "dat a contrario uit artikel 43 § 2 van het decreet van 22.10.1996 en uit artikel 102 van het decreet van 18.05.1999 kan worden afgeleid dat met een ontwerp van sectoraal BPA rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de gevraagde vergunning"; dat zij ook verwijst naar artikel 41 van het decreet van 22 oktober 1996, waarin uitdrukkelijk wordt voorzien dat een sectoraal bijzonder plan van aanleg een verkavelingsvergunning kan wijzigen; dat zij bovendien laat uitschijnen dat de gehele inrichting stedenbouwkundig vergund is; dat zij de verwijzing naar de carwash (die werd verwijderd na vernietiging van de bouwvergunning) "stemmenmakerij" noemt; dat zij besluit :

"Ook de huidige in concreto van kracht zijnde bestemmingsvoorschriften, die reeds tientallen jaren ongewijzigd zijn, vermogen om de milieuvergunning toe te kennen (desgevallend voor een korte periode). De insinuatie als zou de vergunning slechts kunnen worden afgeleverd eens het sectoraal BPA definitief is geworden, is dan ook volkomen onjuist. Voor zover als nodig kan worden opgemerkt dat de Bestendige Deputatie op 16.10.2003 (stuk 22) reeds gunstig

adviseerde en de definitieve goedkeuring van de Minister een kwestie van dagen is.

Het is onaanvaardbaar dat verzoekster door deze arbitraire beslissing, volledig in strijd met het handelen van het Bestuur in het verleden (het betreft een aanvraag tot hernieuwing zonder enige verandering), zou gedwongen worden haar activiteiten te staken, dit terwijl de overeenstemming van de activiteiten van verzoekster met de omgeving ten overvloede blijkt uit het sectoraal BPA dat eerstdaags definitief zal worden goedgekeurd, en dat de stelling van verzoekster eens te meer bevestigt.

Uit de houding van de bevoegde Minister in het verleden, uit het feit dat stedenbouwkundige vergunningen definitief werden verworven en de van kracht zijnde bestemmingsvoorschriften op het ogenblik van de beoordeling (destijds) ongewijzigd zijn, integendeel thans nog gunstiger zijn geworden, blijkt ten overvloede dat de bestreden beslissing noch feitelijk noch juridisch verantwoord (is) (...)"

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij daartegenover laat gelden dat het gegeven dat de landbouwbestemming achterhaald zou zijn, en dat binnenkort een bijzonder plan van aanleg zonevreemde bedrijven zou worden goedgekeurd, niet wegneemt dat de vergunningverlenende overheid ertoe gehouden is de geldende plannen van aanleg toe te passen; dat er, steeds volgens de verwerende partij, weliswaar in beginsel de mogelijkheid bestaat om af te wijken van de gewestplanbestemming, maar dat "de minister (...) impliciet, door niet van een afwijking te spreken, geoordeeld (heeft) dat niet te motiveren viel hoe en tankstation ingepast kon worden in agrarisch landschappelijk waardevol gebied"; dat zij betoogt dat artikel 43, § 2, van het gecoördineerde stedenbouwdecreet niet van toepassing is op voorliggende zaak, omdat het niet gaat om werken van algemeen belang; dat zij stelt dat wanneer artikel 102 van het decreet van 18 mei 1999 bepaalt dat de vergunning kan worden geweigerd als de aanvraag onverenigbaar is met een voorlopig vastgesteld ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan, dit niet betekent dat omgekeerd een vergunning mag worden verleend omdat een aanvraag verenigbaar is met een voorlopig vastgesteld ontwerp van ruimtelijk uitvoeringsplan; dat er geen zekerheid bestaat dat het bijzonder plan van aanleg zonevreemde bedrijven zal worden goedgekeurd; dat de verwerende partij er op wijst dat de verkavelingsvergunning als bestemming "woningen in open bebouwing" voorziet en dat een tankstation duidelijk onverenigbaar is met die bestemming; dat zij uiteenzet dat de verwijzing door de verzoekende partij naar de bepalingen van artikel 5.1.0 van het inrichtingsbesluit daar niets aan verandert, omdat dit besluit regels bepaalt die "specifieker zijn dan het enkele bestemmen als woongebied van de kavels"; dat zij terzake doet opmerken dat de verkavelingsvergunning als bestemming bepaalt : "Het oprichten van ééngezinswoningen, gebouwen van openbaar nut en andere gebouwen, niet schadend aan het stille en gezonde karakter van deze straat"; dat zij betoogt dat een

benzinstation, dat vrachtwagens aantrekt van de autosnelweg, die aldaar dan geparkeerd staan, geen gebouw is dat geen schade aanricht aan het stille en gezonde karakter van de straat, zodat de inrichting daarom zeker in strijd is met de verkavelingsvergunning; dat zij eveneens stelt dat daarenboven ook nog de klassieke dubbele toetsing voor bedrijven in woongebied geldt, met name van de bestaanbaarheid met de woonbestemming en van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving; dat zij ook tegenspreekt dat de rechtsgevolgen die zouden kleven aan de definitief toegekende stedenbouwkundige vergunning zouden zijn miskend omdat de bestaande toestand niet overeenstemt met de bouwvergunningen die werden verleend voor de inrichting;

3.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partijen de exploitatie van een tankstation evident onverenigbaar achten met de bestemming van de verkavelingsvergunning "woningen in open bebouwing (villa's)"; dat zij stellen dat het zonder belang is dat er een ontwerp bijzonder plan van aanleg zonevreemde bedrijven bestaat en dat de verwerende partij niet diende te motiveren waarom zij geen gebruik maakte van de mogelijkheid om af te wijken van het gewestplan;

3.1.4. Overwegende dat uit artikel 44 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, volgt dat aanvragen voor vergunningen tot bouwen binnen het gebied van een behoorlijk vergunde verkaveling, niet dienen te worden getoetst aan de voorschriften van het gewestplan, maar enkel aan de voorschriften van de verkavelingsvergunning; dat de verkavelingsvergunning, althans wat de geschreven bestemming betreft, prima facie dezelfde verordenende waarde heeft als het bijzonder plan van aanleg; dat bijgevolg de door artikel 2, § 1, van het voornoemd decreet van 22 oktober 1996 aan de overheid die moet beschikken over een milieuvergunningsaanvraag opgelegde verplichting om de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen, te dezen tot gevolg lijkt te hebben dat die overheid de bestemmingsvoorschriften vastgelegd bij de verkavelingsvergunning van 7 juni 1963 in acht dient te nemen; dat uit het arrest van de Raad van State nr. 86.397 van 29 maart 2000, waarin de betrokken verkavelingsvoorwaarden werden beoordeeld, op het eerste gezicht blijkt dat deze verkaveling is bestemd voor open woningbouw; dat de inrichting waarvoor vergunning wordt gevraagd geen woning is en dus strijdig lijkt met de verkavelingsvergunning; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie de stelling heeft verdedigd dat de inplantingsplaats gelegen was in woongebied; dat het bijgevolg geen belang heeft dat

de bestreden beslissing niet motiveert waarom niet kan worden afgeweken van de gewestplanbestemming; dat prima facie geen decretale bepaling toelaat milieuvergunningen af te leveren omdat deze verenigbaar zouden zijn met een ontwerp van bijzonder plan van aanleg; dat het niet is omdat vergunningen niet mogen worden afgeleverd wanneer ze strijdig zijn met een dergelijk ontwerp dat ze wél zouden kunnen worden afgeleverd wanneer ze niet strijdig zijn met zulk ontwerp-plan; dat de vergunningverlenende overheid zoals reeds gezegd verplicht is de geldende plannen na te leven; dat deze verordenende kracht hebben en blijven gelden tot zij door andere plannen zijn vervangen; dat er prima facie alleen kan worden van afgeweken in de gevallen en in de vormen door het decreet bepaald (art. 2, § 1 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996); dat voorts de milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning andere finaliteiten hebben, zodat het verlenen van de ene vergunning niet impliceert dat de andere vergunning zou moeten worden verleend; dat het middel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending inroept van het vertrouwensbeginsel "doordat reeds tot drie maal toe een exploitatievergunning werd afgeleverd, uit de voorgelegde documenten genoegzaam blijkt dat voor de inrichting de stedenbouwkundige vergunningen werden afgeleverd en het thans slechts gaat om de hernieuwing, zonder verandering, van een bestaande milieuvergunning staat vast dat de verzoekende partij in haar verwachtingen, welke zij uit het bestuursoptreden put, werd verschalkt, wat een inbreuk uitmaakt op het vertrouwensbeginsel"; dat zij haar middel als volgt toelicht :

"Zulks is des te frappanter nu de stedenbouwkundige wetgeving versoepeld is voor zonevreemde bedrijven en de weigering enkel gestoeld is op een stedenbouwkundige argumentatie.

In de verkavelingsvergunning is er geen enkele uitdrukkelijke bepaling die zich tegen de aanwezigheid van het station in zijn huidige vorm verzet.

Alle betrokkenen, zowel de aanvrager als de omwonenden als AROHM, als de Bestendige Deputatie, hebben steeds aangenomen - dit wil zeggen zowel bij de milieuvergunning van 1973, 1975, 1975 als 1977 - dat vergunning van het tankstation verzoenbaar was met de verkavelingsvergunning VERHEYDE.

Mocht men op vandaag van oordeel zijn dat deze oude vergunningen ten onrechte werden afgeleverd, quod non, dan nog zou men moeten aanvaarden dat verdere exploitatie van het station toegelaten is omdat het vertrouwensbeginsel in deze dient te primeren op het legaliteitsbeginsel.

(...)"

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop repliceert :

"(...)

Art. 146, eerste lid, 6° Decreet 18 mei 1999 bepaalt dat de handelingen die strijdig zijn met een plan van aanleg strafbaar zijn.

Het verkrijgen van een vergunning voor dergelijke handelingen kan dit verbod niet verhelpen.

Dit verbod geldt voor alle aanlegplannen, met inbegrip dus van de gewestplannen en, zodra zij van kracht zijn, de ruimtelijke uitvoeringsplannen. Ook de inbreuken op een verkavelingsvergunning zijn verboden, ook al werd een bouwvergunning afgeleverd die de afwijkingen toeliet.

Een vergunning is dus geen schulditsluitingsgrond op strafrechtelijk(e) vlak. Eveneens kan dan ook geoordeeld worden dat een vergunning geen excuus is, en geen basis kan zijn voor een niet te raken vertrouwen dat de burger in de overheid stelt naar aanleiding van het verkrijgen van dergelijke vergunning(en).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden ingeroepen tegen de overheid in tal van situaties waar de overheid door haar beloftes, toezeggingen, gedragingen enz. bij de burger de verwachting heeft gewekt dat hetgeen hem is toegezegd, ook zal worden gegeven. Er wordt evenwel op dit alles één belangrijke rem gezet: het vertrouwensbeginsel mag niet worden ingeroepen tegen andersluidende wettelijke bepalingen in. Aldus moet het vertrouwensbeginsel wijken voor het legaliteitsbeginsel.

De overheid kan haar recht om tegen een overtreding op te treden, niet 'verwerken', en de overtreder kan geen recht inroepen op het behoud van een onwettige toestand";

3.2.3. Overwegende dat de tussenkomende partijen uitleggen dat zij voorheen niets hebben ondernomen tegen de inrichting, omdat er in de aard en omvang van het cliënteel ervan een wijziging is opgetreden na de aanleg van de nabijgelegen autoweg richting Frankrijk; dat zij voorts stellen dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de overheid haar verleende vergunningen niet zomaar kan intrekken en dat de rechtzoekende mag aannemen dat hij, in ongewijzigde omstandigheden, eenzelfde vergunning zou kunnen krijgen; dat zij benadrukken dat te dezen de situatie aanzienlijk is gewijzigd;

3.2.4. Overwegende dat de verwerende partij terecht stelt dat het vertrouwensbeginsel in beginsel niet kan primeren op het legaliteitsbeginsel; dat uit de bespreking van het eerste middel prima facie blijkt dat de inrichting strijdig is met de planologische voorschriften; dat het middel niet ernstig is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel machtsoverschrijding en machtsafwending aanvoert; dat zij stelt dat de minister bevoegd voor leefmilieu niet bevoegd zou zijn om een milieuvergunningsaanvraag te

beoordelen vanuit oogpunt van ruimtelijke ordening en bovendien de rechtsgevolgen van definitief toegekende stedenbouwkundige vergunningen zou miskennen;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in hoofdzaak verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State, waaruit blijkt dat het bestuur verplicht is rekening te houden met de bestemmingsvoorschriften bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag en dat strijdigheid met die voorschriften een dwingende en afdoende weigeringsgrond is;

3.3.3. Overwegende dat de tussenkomenende partijen stellen dat een milieuvergunningsaanvraag niet enkel moet worden getoetst aan "milieutechnische overwegingen", maar dat "ook de volledige omgevingsfactor dient in ogenschouw te worden genomen";

3.3.4. Overwegende dat de overheid bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag moet nagaan of deze verenigbaar is met de dwingende bestemmingsvoorschriften, en dit op grond van artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996; dat strijdigheid met de bestemming in beginsel moet leiden tot weigering van de vergunning tenzij het decreet de mogelijkheid tot afwijking voorziet; dat anderzijds de stedenbouwkundige en de milieuvergunning twee onderscheiden vergunningen zijn, met eigen finaliteiten, zodat het verlenen van de ene vergunning nooit een absoluut recht op het bekomen van de andere impliceert; dat het middel niet ernstig is;

3.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een vierde middel de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert; dat zij stelt dat een redelijke afweging van belangen ertoe had moeten leiden dat de vergunning zou worden verleend omdat het bijzonder plan van aanleg zonevreemde bedrijven binnenkort zal worden goedgekeurd of er minstens toe had moeten leiden een vergunning te verlenen om de periode tot de goedkeuring te overbruggen;

3.4.2. Overwegende dat de verwerende partij desbetreffend herhaalt dat zij zich diende te schikken naar de geldende bestemmingsvoorschriften, niet naar een ontwerp-plan, en dat zij daarom de vergunning moest weigeren; dat zij eveneens stelt dat "billijkheidsoverwegingen" niet toelaten af te wijken van een gewestplan omdat "het legaliteitsbeginsel primeert boven het redelijkheidsbeginsel";

3.4.3. Overwegende dat de tussenkomende partijen de weigering redelijk achten omwille van de intenties tot uitbreiding die zij de exploitant toedichten;

3.4.4. Overwegende dat het redelijkheidsbeginsel niet kan verantwoorden dat dwingende wettelijke of decretale bepalingen terzijde worden geschoven; dat het middel niet ernstig is;

3.5.1. Overwegende dat in het vijfde middel de schending wordt aangevoerd van "het beginsel patere legem quem ipse fecisti"; dat de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich niet heeft gehouden "aan haar voorheen uitgestippelde beleidslijn";

3.5.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat dit beginsel inhoudt dat de administratieve overheid bij het nemen van een individuele beslissing niet mag afwijken van de algemene regeling die zijzelf heeft uitgevaardigd, maar dat te dezen de minister, door de vergunning (een individuele beslissing) te weigeren, o.m. op grond van het feit dat deze in strijd is met het gewestplan, net het geschonden geachte beginsel heeft nageleefd, omdat door deze weigering van de vergunning de algemene regeling (het gewestplan) werd gerespecteerd;

3.5.3. Overwegende dat de tussenkomende partijen, onder verwijzing van wat zij reeds voordien hadden gesteld, laten gelden dat het duidelijk is dat het rechtsbeginsel niet werd geschaad;

3.5.4. Overwegende dat dit middel eigenlijk samenvalt met het tweede middel, waarin de schending van het vertrouwensbeginsel werd ingeroepen; dat dit middel reeds niet ernstig werd bevonden;

3.6.1. Overwegende dat in het zesde middel de schending wordt aangevoerd van het gelijkheidsbeginsel, zoals vastgelegd in de artikelen 10 en 11 van de gecoördineerde Grondwet; dat de verzoekende partij meent ongelijk behandeld te worden vergeleken met diegenen waarvan de rechten die voortvloeien uit definitief geworden stedenbouwkundige vergunningen wel worden gerespecteerd;

3.6.2. Overwegende dat de verwerende partij in dat verband uiteenzet wat volgt :

"(...)

Er is (...) geen sprake van een gelijke situatie. Verzoekende partij wordt anders 'behandeld' omdat haar situatie verschilt van dezen die tevens een stedenbouwkundige vergunning hebben voor hun exploitatie.

Immers, naast de vaststelling dat de werkelijke en de stedenbouwkundig vergunde situatie sterk verschillen (cfr. supra) bevindt verzoekende partij zich in de situatie dat de inrichting in strijd is met het gewestplan en de verkavelingsvergunning.

De minister kon bij het beoordelen van een (milieu)vergunningsaanvraag niet afwijken van de bepalingen van een geldend gewestplan en een verkavelingsvergunning.

Bijgevolg is er geen sprake van een verschillende behandeling van gelijke categorieën van personen, en is het gelijkheidsbeginsel niet geschonden";

3.6.3. Overwegende dat de tussenkomende partijen het volgende stellen :

"(...) Niemand, noch NV BENOOT, noch een derde zou, gezien de verkavelingsvergunning en gezien de stedenbouwkundige omstandigheden, toelating krijgen om een tank- en servicestation van die omvang uit te baten aan een provinciale baan bij de afrit van de autosnelweg. Het afleveren van de milieuvergunning vormt daarbij een onderdeel, zodat het incorrect zou zijn van de overheid om in deze wel een milieuvergunning toe te kennen, daar waar het evident is dat de voorziene exploitatie onverzoenbaar is met de plaatsgesteldheid en de geldende stedenbouwkundige voorschriften";

3.6.4. Overwegende dat de verzoekende partij geen vergunning voorlegt die door de verwerende partij werd verleend, voor een vergelijkbare inrichting, gelegen in een gebied met vergelijkbare bestemming, noch overtuigend uiteenzet welke rechtsnorm zou toelaten een milieuvergunning te verlenen in weerwil van de strijdigheid van de exploitatie met de bestemmingsvoorschriften; dat de rechtsonderhorige zich ten aanzien van de overheid niet op het gelijkheidsbeginsel kan beroepen om een onwettige vergunning te bekomen; dat het middel evenmin ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken tot tussenkomst van Georges VERSLUYS, Nathalie VERSLUYS en Michel TISSIER in het administratief kort geding worden ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op 375 euro, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor een derde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig april tweeduizend en vier, door :

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

E. BREWAEYS.